

CAPITOLUL 1

— Dezbracă-te.

Rin clipi.

— Cum?

Supraveghetorul ridică privirea din caietul său.

— Protocolul de prevenire a copiatului.

Făcu un semn spre celălalt capăt al încăperii, către o supraveghetoare.

— Du-te cu ea, dacă ții neapărat.

Rin își încrucișă strâns brațele la piept și se duse la femeie.

Fu condusă în spatele unui paravan, pipăită meticulos și verificată să nu aibă fițuici îndesate în vreun orificiu, apoi i se înmână o tunică albastră ca un sac.

— Îmbracă asta, zise supraveghetoarea.

— Chiar trebuie?

Dinții lui Rin clănțăniră când se dezbracă. Tunica de examen îi era prea mare; mânecile îi atârnavă peste mâini, așa că trebui să le suflece de câteva ori.

— Bun. Supraveghetoarea îi făcu semn să se așeze pe o bancă. Anul trecut, doisprezece studenți au fost prinși cu hârtii cusute în căptușeala bluzelor. Luăm măsuri de prevedere. Deschide gura.

Rin se conformă.

Supraveghetoarea îi împunse limba cu un bețișor subțire.

— Nicio decolorare, asta-i bine. Ochii larg deschiși.

— De ce s-ar droga cineva *înaintea* unui test? întrebă Rin când supraveghetoarea îi întinse pleoapele, dar nu primi niciun răspuns.

Mulțumită, îi făcu semn lui Rin să se ducă pe coridor, unde așteptau, într-un șir dezordonat, alți potențiali studenți. Aveau mâinile goale și chipurile la fel de încordate de neliniște. Nu-și luaseră niciun instrument de scris la test; creioanele puteau fi scobite pentru a introduce în ele suluri rulate subțire cu răspunsurile.

— Mâinile la vedere, ordonă alt supraveghetor, pășind în capul șirului. Mânele trebuie să rămână suflecate deasupra coatelor. Din clipa asta, nu mai vorbiți între voi. Dacă trebuie să urinați, ridicați mâna. Aveți o găleată în fundul sălii.

— Și dacă trebuie să fac treaba mare? întrebă un băiat. Supraveghetorul se uită lung la el.

— E un test de douăsprezece ore, se apără băiatul.

Supraveghetorul ridică din umeri.

— Încearcă s-o faci în tăcere.

Rin fusese prea emoționată ca să mănânce ceva dimineață. Și numai gândul la mâncare îi provoca greață. Vezica și intestinele erau golite. Numai mintea îi era plină, ticsită cu extrem de multe formule matematice, și poeme, și lucrări de specialitate, și date istorice, gata să fie revărsate în caietul de test. Era pregătită.

Sala de examen avea locuri pentru o sută de elevi. Pupitrele erau așezate în șiruri ordonate de câte zece, iar pe fiecare se aflau câte un caiet greu de examen, o călimară și o pensulă de scris.

Majoritatea celorlalte provincii din Nikan trebuiau să compartimenteze clădiri întregi ale primăriilor ca să găzduiască miile de elevi ce susțineau examenul în fiecare an. Însă comuna Tikany din Provincia Cocoșului era un sat de fermieri și țărani. Familiile de aici aveau nevoie mai degrabă de mână

de lucru la câmp, decât de țânci educați la universitate. În Tikany era de ajuns o singură sală de clasă.

Rin intră în încăpere împreună cu ceilalți elevi și-și ocupă locul rezervat. Se întrebă cum arătau candidații priviți de sus: careuri ordonate de păr negru, tunici albastre identice și mese de lemn maro. Și-i imaginează multiplicați chiar în acea clipă în clase identice pe tot cuprinsul țării, toți privind clepsidra cu o așteptare agitată.

Dinții lui Rin clănțăniră nebunește într-un staccato pe care își închipui că sigur îl aude toată lumea, și nu era doar din cauza frigului. Își strânse fălcile, dar tremurul i se răspândește în membre, până la palme și genunchi. Pensula de scris îi vibra în strânsoarea mâinii, împrăștiind picături negre pe masă.

Strânse mai tare pensula și-și scrisese numele întreg pe prima pagină a caietului. *Fang Runin*.

Nu era singura agitată. Deja se auzeau zgomote de vărsături în găleata din fundul sălii.

Își strânse încheietura mâinii, degetele acoperind cicatricile palide de arsuri, și trase aer în piept. „Concentrează-te.”

În colț, răsună încet o clepsidră cu apă.

— Începeți, spuse supraveghetorul.

O sută de caiete de test fură deschise cu un fâlfâit, ca un stol de vrăbii care își iau zborul în același timp.

Cu doi ani în urmă, în ziua când magistratura din Tikany apreciasse în mod arbitrar că ar fi fost a paisprezecea ei aniversare, părinții adoptivi o convocaseră în apartamentul lor.

Asta se întâmpla rareori. Familia Fang prefera să n-o bage în seamă pe Rin până când aveau o sarcină pentru ea, iar atunci îi vorbeau cum îi poruncești unui câine. „Închide magazinul. Întinde rufele. Du pachetul ăsta de opiu la vecini și nu pleca până nu-i jupoi și nu le iei de două ori mai mult decât am dat noi pe el.”